

Ὁ Δρέυφους πιά εἶτανε ἕνας ἄνθρωπος πού ὡς ἄτομο δὲν εἶχε σημασία. Πῆρε ὅμως τὸ πρόσωπό του τὴ μαρτυρικὴ λάμψη πού ἔβαλε φωτιὰ σ' ἕναν ἀγῶνα ἀνώτερο γιὰ τὴν Ἰδέα, γιὰ τὸ γκρέμισμα τῆς τάξης ἐκείνης πού μὲ τὸ σταθί της καὶ τὰ γαλόνια της θέλει καὶ μέσα στὴ Δημοκρατία νὰ μὴν ἔχη νὰ δώσῃ λόγο σὲ κανένα γιὰ ὅ,τι ἀφτὴ δικάζει καὶ γιὰ ὅ,τι ἀφτὴ κάνει.

Ἡ Δημοκρατία τραντάχτηκε στὴ Γαλλία. Λίγο ἔλειψε νὰ πῆσῃ. Βαστήχτηκε στὴ θέση της καὶ νίκησε. Κι' ἀφτὸς εἶναι θρίαμβος ἀληθινὸς γιὰ τὴ Γαλλία.

Χρειαζονται χιλιάδες «Νουμάδες» καὶ ἄλλα τόσα βιβλία γιὰ νὰ γραφοῦν ἕλα ὅσα ξετυλιχτήκανε γιὰ τὸν ἀγῶνα. Ἀπ' τὸ ἕνα μέρος εἰ κείνοι πού ἀρχίσανε νὰ ξεδιπλώνουν τὴ σημαία τῆς Ἀλήθειας, ἀπ' τ' ἄλλο ὅσοι θέλανε νὰ τὴν κομματιάσουν ἀφτὴ τὴ σημαία, νὰ τὴν θάψουν πρὶν προφτάσῃ νὰ δείξῃ τὸ φῶς της.

Μέσα στίς ἄλλες, φωνές ἀκούστηκε ξαφνικὰ ὁ φοβερός, ὁ μέγας βογγητὸς τοῦ Ζολᾶ μὲ τὸ «Καιηγορῶ». Ἀφτὸς εἶταν ὁ ἀντίλαλος μιᾶς βαρεῖας καμπάνας πού θὰ βουίξῃ πάντα στοὺς θόλους τοῦ ναοῦ τῆς Ἀλήθειας.

Ὁ Ζολᾶ δικάστηκε, καταδικάστηκε. Εἶναι τώρα πεθαμένος καὶ δὲν εἶχε ἀνοιγμένα τὰ μάτια του στὸ φῶς τῆς ζωῆς τὴν ἡμέρα πού νίκησε ἡ Ἀλήθεια στὴ Γαλλία.

Εἶναι λίγες μέρες πού ὁ Ἄρειος Πάγος ὕστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια καὶ τέτοιο χαλασμὸ ἔβγαλε τὴν ἀπόφασή του τελειωτικὰ καὶ διαλάλησε, ὅτι ὁ Δρέυφους εἶναι ἀθῶος, δίνοντας μὲ τὴν ἀπόφασή του μιὰ κατακεφαλιὰ σ' ὅλους ἐκείνους τοὺς γαλονάδες πού μὲ τὰ καμώματά τους χρόνια καὶ χρόνια θέλανε νὰ πνίξουνε τὴν Ἀλήθεια. Ἔτσι ἡ Πολιτεία ἔβαλε τὴ γροθιά της μπροστὰ στὰ μάτια τους.

Θὰ μείνῃ ἱστορικὴ ἡ συνεδρίαση τῆς γαλλικῆς Βουλῆς τὴν ἡμέρα πού ὁ Πρόεδρος της, ἀναγγέλλοντας τὴν ἀπόφαση εἶπε μὲ περηφάνεια, ὅτι γι' ἀφτὴ τὴν ἀπόφαση ὁ πολιτισμὸς κόσμος κοιτάζει μὲ θαυμασμὸ τὴ Γαλλία.

Ἡ ἀπόφαση Δρέυφους ὅπως ἀρχισε καὶ ὅπως τελείωσε, φανέρωσε πολλὰ σκάνταλα. Γιὰ νὰ φανερωθοῦν ὅμως χρειάστηκε τέτοια θέληση καὶ τέτοια δύναμη, πού εἶναι τιμὴ στὴ χώρα πού τις εἶχε. Εἶναι νίκη πού ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ πολλές πού κερδίζονται σὲ μάχη.

Σ' ὄλον τὸν κόσμον μιὰ τέτοια νίκη εἶναι εὐεργετική. Παντοῦ σκορπάει τὸ σπέρμα της καὶ παντοῦ φυτρώνει λίγο λίγο καὶ ἀπλώνεται τῆς Ἀλήθειας τὸ δέντρο.

Μέσα στὰ τόσα ὀνόματα πού πολεμήσανε κάτω ἀπ' τὴ σημαία τῆς Ἀλήθειας στὴ Γαλλία, γιὰ μᾶς ξεχωρίζει ἕνα ὄνομα πού δὲν μπορούμε νὰ μὴν τὸ ἀναφέρουμε. Ἐἶναι τὸ ὄνομα ἀφτὸ εἶναι τοῦ Ψυχάρη. Κι' ἀφτὸς στὴν πρώτη γραμμὴ γιὰ τὸν ἀγῶνα. Εἶναι ἀπ' τοὺς πέντε ἐξ ἡμῶν πού μαζή μὲ τὸν γερουσαστὴ Τραριέ ἰδρύσανε τὸ «Σύνδεσμο γιὰ τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ πολίτη» ὕστερ' ἀπ' τὴν περίφημη δίκη τοῦ Ζολᾶ.

Ὁ Τραριέ εἶτανε μαζή μὲ τὸν ἄλλο γερουσαστὴ —πεθῆκανε κι' οἱ δύο— τὸν Σέρρ Κέστνερ ἀπ' τοὺς πρώτους πού βγάλανε φωνὴ ὅτι ὁ Δρέυφους εἶναι ἀθῶος. Τώρα ἡ Γερουσία ψήφισε νὰ βάλουν τὴν προτομή τους στὴ μεγάλη αἴθουσα γιὰ τιμὴ, ὅπως ἡ Βουλὴ ψήφισε νὰ βάλουν τὰ λείψανα τοῦ Ζολᾶ στὸ Πάνθεο.

Ὁ Ψυχάρης εἶτανε κι' ἀφτὸς στὸ πλευρὸ τοῦ Τραριέ, τοῦ Ζολᾶ καὶ τῶν ἄλλων πού πολεμήσανε γιὰ τὸν θρίαμβο τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῆς Ἀλήθειας.

Καὶ κεῖ στὴ Γαλλία τότε θὰ τὸν λέγανε πρόδοτη ὅπως ὅλους τοῦ Δρέυφουσικούς.

Τῶς φαίνεται τοῦ κ. Ψυχάρη ἡ καλὴ μοῖρα νὰ τὸν λένε πρόδοτη κ' ἐκεῖνος νάσαι ἀπὸ τοὺς ἐκλεχτούς πού βρίσκονται πάντα μὲ τὸ μέρος τῆς Ἀλήθειας.

Γ. ΑΦΚΕΡΙΟΣ

ΒΑΡΒΑΡΟΠΑΖΑΡΟ

(Στὴ στήλη αὐτὴ θὰ κρεμάμε κάθε βδομάδα, σὺν κειμήλια ληστῶν, ἕλες τις ἀσυνταξίες κι' ἀνορθογραφίες πού βρίσκονται σὲ καθαροουσιάνικα βιβλία. Συνιργάτες τῆς στήλης αὐτῆς θάναί εἰσὶ οἱ ἀνεργῶτες μας, ἀρκεῖ μοναχὰ πλεῖ στὸν βαρβαρισμὸ πού θὰ μᾶς στέλνουνε νὰ σημειώσουν τὸνομα τοῦ βιβλίου καὶ τὸν ἀριθμὸ τῆς σελίδας πού βρέσκεται).

Διότι τοῦ θεωρήματος τούτου προὔπιδεσις εἶναι... ἐνῶ ἡ ἀλήθεια εἶναι.

(Α. Κρασοῦ, καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, Κληρονομικὸν δίκαιον ἐκδοσις Δ'. Σελίς 6).

Τὸ γεγονός, ἐξ οὗ κατὰ τὸ ἐξ ἀντικειμένον δίκαιον προβαίνει ἡ εἰς τὴν κληρονομίαν κλήσις... ὑπάρχουσι προδήλως.

(Κρασοῦ, ἴδιο βιβλίον, σελ. 8).

Ἐπὶ ἐνστάσεως κληρονόμου ὑπὸ ἀποκωλυτικῆν αἰρεσιν, ὅτε αἰῶρον μὲν ἦς ταύτης.

(Κρασοῦ, ἴδιο βιβλίον σελ. 9).

Τὴν ἐν τῷ μέλλοντι ἐπαχθησομένην αὐτῷ ὀρισμῆνον τρίτου ζῶντος ἤδη προσώπου κληρονομίαν ἐτέρω νὰ ἀποδῶ.

(ἴδιο βιβλίον σελ. 10).

Τὸ ἀξίωμα οὐδεμίαν ἐφαρμογὴν ἔχει ἐπὶ τῆς στρατιωτικῆς διαθήκης, ὁ δὲν εἶναι κυρίως ἐξαιρέσις λόγον ἔχον τὸ ἀτυπον αὐτῆς.

(Σελ. 13).

Ὅπως μὴ ἀπλοῦν θεωρήματα παραμεινῇ τὸ ἀξίωμα, ἀπεπειράθησαν τινες νὰ ἐφαρμοσῶσιν ἐπὶ τῆς ὑπὸ τοῦ κληρονομιαίου δούλου ἐπ' ὀνόματι τοῦ μέλλοντος κληρονόμου γενομένης ἐπερωτήσεως ἀλλ' ὁ ἀντέκρουσαν ἐτεροί.

(Σελ. 14).

Τῆς εἰς τὸν χρόνον τοῦ θανάτου ἀναδρομῆς, τῆς εἰς τὴν κληρονομίαν ὑπεισελεύσεως.

(Σελ. ἴδια).

Διότι ἐλλείπει ἀντιπροσωπευόμενος βουλήσεως ἰκανός, οὐδὲ κατὰ πλάσμα τοιοῦτο τῆς νομῆς ὑποκείμενον ὑπάρχον.

(Σελ. 16).

Ὅς τοιαύτη ἡ κληρονομία κτάται... ὡς ἐπίσης ἐπετράπη.

(Σελ. 17).

Περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐκποιήσεως οὐδὲν ὀρίζει ἡ πολιτικὴ δικονομία, ἀλλ' οὐχ ἤτερον μᾶλλον.

(Σελ. 19).

Τίνος ἐνεκεν ὁ πραιτωρ εἰσήγαγε τὴν παραπομπὴν εἰς τὴν νομὴν καὶ τί δι' αὐτῆς ἐπεζήτηται, παντοῦται διδάσκονται θεωροί.

(Σελ. 21).

Ἐπεὶ τῆς θεωρίας ταύτης συνηγορεῖ καὶ ἡ μαρτυρία καθ' ἣν... ἐξ οὗ καὶ συνέπεται.

(Σελ. 22).

Ὅπως διὰ τῆς, ἐν ἣ ἐκαλεῖτο τάξεως, προσέβη εἰς τὴν διακατοχὴν.

(Σελ. 25).

Ὅς ὀφελίμως τούτου ἐνεκεν ἔχων πάσας τὰς ἐκ τῆς κληρονομίας ἀγωγὰς, αἰτι-

νες καὶ ὡς τοιαῦται ἀπηνυθύνοντο καὶ κατὰ τοῦ διακατόχου, ἐπὶ δὲ τῶν κληρονομιαίων πραγμάτων τὴν φυσικὴν ἀπλῶς δεσποτεῖαν εἶχεν ὁ διακάτοχος.

(Σελ. 26).

Ὁ πραιτωρ τὴν διακατοχὴν ἀπένεμε καθ' ὀρισμένην τάξιν καὶ ὄσσημα διαδοχῆς, ἀλλὰ μὴ παρορῶν...

(Σελ. ἴδια).

Διὰ τῆς ἐν ἔτει 339 διατάξεως τοῦ Κωνσταντινίου καταργήσαντος τὴν ἀρχαίαν παρὰ τῷ δικαστῇ αἰτησιν καὶ ὀρισαντος ὅτι ἀρκεῖ ἀπλῆ δήλωσις παρ' ὀιαδήποτε ἀρχῇ γιγνομένη, εἰσὶ δὲ καὶ οἱ φρονοῦντες...

(Σελ. 27).

Ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ἰουστινιανείῳ δικαίῳ ὑπάρχουσιν εὐάριθμά τινα θεματά, ἀλλ' ἡ διαφορὰ ὀφίσταται...

(Σελ. 28).

Ἡ ἕκτινος τῶν τριῶν λόγων κλήσις εἰς τὴν κληρονομίαν προὔπιδεσις ὅτι τὰ ἐξῆς τρία: θάνατος τοῦ κληρονομουμένου.

(Σελ. 29).

Ὁ ὀδεμία ἐξ οὐδενὸς λόγου χωρεῖ κλήσις... ὁ ὀδεμία ἔχει ἐφαρμογὴν, ὡς ἐπίσης οὐδ' οἱ μοναχοί.

(Σελ. 30).

Ὁ μὲν πατήρ στερεῖται ποιητῆς ἐνεκα τῆς περιουσίας αὐτοῦ, ἡ δὲ μήτηρ τῆς προικῆς, αἰτινα πάντα.

(Σελ. 35).

Ἀδηλα πρόπωπά εἰσι. Τὰ διὰ μέλλοντος γεγονότος προσδιοριζόμενα, ἐνῶ ἐπετρεπέτο...

(Σελ. 37).

Καὶ τοιαῦτα ἰδρύματα νῦν τὸ πρῶτον δηλώσει τελευταίως βουλήσεως καταρτιζόμενα ἀποτελεῖ...

(Σελ. 44).

Ἡ ἰδιαίτερα αὐτῆ ἀνικανότης εἰσὶ ἡ θη διὰ τοῦ Ἰουλίον καὶ Παπίον νόμου εἰσαγαγόντος...

(Σελ. 45).

Ἡ πρὸ τῆς παρελεύσεως τοῦ πενήμιου ἐνιαυτοῦ ἕτερον συνάπτουσα γάμον δὲν δύναται νὰ περιποιήσῃ τῷ νέῳ ἀνδρὶ... ὀρορῶ μὲν ἡ δμῶς...

(Σελ. 46).

Ἡ διάταξις αὐτῆ ὀλος εἰδικὴ καὶ εἰς μόνα τὰ ἐκ τῆς σχέσεως παλλακειᾶς τέκνα ἀφορῶσα, ἀργεῖ νῦν... τῶν δ' ἐπὶ ταύτης κρατούντων μὴ ἐχόντων...

(Σελ. ἴδια).

(ἀκολουθεῖ)

Τὰ λόγια πρέπει νὰ εἶναι σὺν τις μονέδες ἐκείνας οἱ μονέδες πού γίνονται δεχτὰς παντοῦ, εἶναι καλὰ. Ἔτσι γίνεται καὶ μὲ τὰ λόγια ἐκεῖνα πού καταλαβαίνουν ὀλοι, εἶναι καλὰ.

Ὁ Ρουμάνος Μητροπολίτης Στέφανος. (16 αἰῶνας).

Ἡ δημοτικὴ ποίησις εἶναι ἡ σωστὴ ποίησις ἕς καὶ σκίζουμε νὰ τῆς δώσουμε τὴν κυριαρχίαν. Ἀμα κυριαρχεῖ ὀ λαὸς ἐπὶ τὴν ποίησι, θὰ κυριαρχῇ σὲ λίγο καὶ ἐπὶ τὴν πολιτικὴν.

Ὁ Οὐγγρος ποιητῆς Alex. Petöfi.